

Woord vooraf van Rudolf Das

Dit is geen sciencefiction. Het is een utopisch boek. Het beschrijft de confrontatie van een aards mens met een buitenaardse beschaving. Het volgt de schokkende ervaring van een wezen van onze planeet dat gesteld wordt voor het feit dat er ver buiten ons zonnestelsel een beschaving zou bestaan. De inlichtingen over die verre planeet Iarga zijn voor ons onthullend en onvriendelijk!

Ze degraderen de aardse verhoudingen – ze stellen door hun andere normen de onze in een vreemd daglicht. Ze geven ons een verre blik in onze mogelijke toekomst. Ze waarschuwen ons, maar ze willen ons ook op de harmonie, het doel van het kosmische leven wijzen, waarbij onze godsdienstige dogma's ineenstorten.

Een gevaarlijk boek voor behoudende mensen, die denken dat ze het op aarde goed doen. Een bizar maar hoopvol boek voor hen die zichzelf – en daarmee de wereld willen vernieuwen.

Op mijn vijfendertigste schreef ik bovenstaand voorwoord. Ik was toen een druk baasje en samen met mijn tweelingbroer Robbert hard op weg om beroemd te worden. We hadden in 1953 een 'geheim' Brits jachtvliegtuig door middel van een opengewerkte tekening onthuld en kregen sindsdien veel nieuwe opdrachten. Toen kwam dit boek op mijn weg en het veranderde me totaal. De drang om te presteren verminderde, de kunst om liefde te geven en te ontvangen nam toe. Als resultaat kan ik nu, tweeëntachtig jaar oud, terugkijken op een prachtig leven. En ik kan me nog precies voor de geest halen wat er toen gebeurde.

Op een dag belde een wat zenuwachtige man voor een afspraak. 'Het was erg belangrijk', zo zei hij. Door mijn drukke agenda duurde het uiteindelijk nog twee weken voordat hij tegenover mij aan tafel zat. Stefan was directeur van een groot bedrijf en hij was duidelijk zichtbaar dankbaar dat ik hem wilde aanhoren. Hij was echter nog veel vastberadener om mij illustraties te laten maken voor zijn manuscript, dat

in boekvorm zo snel mogelijk MOEST verschijnen. Het verhaal dat hij vertelde klonk aanvankelijk totaal bizar. Tijdens een zeiltocht op de Oosterschelde met zijn Lemsteraak was hij ‘verleid’ door buitenaardse bezoekers tot het maken van contact met hen. Ik weet nog dat ik dacht: dit kan niet, natuurlijk kan dit niet. Maar het idee dat hij een geestelijke afwijking had werd steeds minder aannemelijk, al naargelang hij meer duidelijke details wist te melden die technisch klopten. Ik kreeg een steeds gekker gevoel toen er ook veel details op tafel kwamen waarvan ik dacht dat deze niet konden kloppen. Maar bij nader inzien en na veel uitleg zouden ook deze details wel degelijk mogelijk kunnen zijn – een *schokkende realisatie*.

Het omvangrijke en op dat moment stilistisch gezien nog niet goed lopende manuscript liet hij bij mij achter, met het dringende verzoek om het zo snel mogelijk te lezen. Aan dit verzoek gaf ik niet meteen gehoor, ik legde het manuscript terzijde. Enige weken later las mijn toenmalige vrouw Maja het wel en haar reactie was verbazend. ‘Lezen, Ruud’, zei ze toen, ‘want dit zou weleens heel belangrijk kunnen zijn.’ En belangrijk is dit boek geworden. Na het proces van redactionele ondersteuning van Maja bij het bewerken van het manuscript en het afronden van de illustraties van mijn hand, werd het boek *Buitenaardse beschaving* uiteindelijk uitgegeven (1969) bij uitgeverij Kluwer. Veertien drukken en vertalingen in het Duits en Engels droegen bij aan het enorme succes van het boek, dat duizenden mensen heeft geraakt en beïnvloed.

De ontmoetingen met Stefan Denaerde bij ons in Aerdenhout werden gesprekken en discussies tussen vrienden, steeds vergezeld van schetsen op ruw papier van alle zaken die ik moest gaan tekenen. Een aantal van deze oorspronkelijke schetsen zijn nu ook in deze nieuwe uitgave opgenomen. Ik herinner me van onze samenwerking vooral het merkwaardige facet dat de auteur mij heel vaak corrigeerde met: ‘Nee, zo heb ik het niet gezien ...’ We kunnen de helaas overleden Stefan nu niet meer vragen of hij dit verhaal, deze bizarre ervaring, nu echt heeft

meegemaakt. Het maakt ook eigenlijk niet veel uit. Hij heeft het destijds bij alle interviews ook nooit officieel bevestigd. Het behoorde tot zijn 'opdracht' om chaos te voorkomen. Als u dit boek goed leest, zult u begrijpen waarom. Maar waarom een heruitgave? Of misschien moet de vraag zijn: waarom *nu* een heruitgave? Welnu, de tijd is er inmiddels rijp voor. Indertijd, in het eerste voorwoord, schreef ik dat dit boek een gevaarlijk boek is voor behoudende mensen. Inmiddels denk ik dat dit boek gezien kan worden als een spiegel voor ons, aardbewoners. Door de technologische ontwikkelingen van deze tijd zou het goed kunnen dat de impact van dit boek nu vele malen groter zal zijn dan destijds het geval was. En dit is ook het belang ervan, dat de ideeën uit dit boek onze maatschappij ten goede zouden kunnen veranderen.

Door onze ruimtetelescopen zijn er al meer dan tweeduizend sterren binnen vijftienduizend lichtjaren van de aarde waargenomen met planetenstelsels die heel veel lijken op die van ons ... Binnen korte tijd, ik schat binnen zo'n vijftig jaar, zullen we met nog meer verfijnde apparatuur een 'LEVENDE' tweede aarde ontdekken!

Een schokkende ontdekking: we zijn misschien niet de enige waarnemende, bewust denkende wezens! U kunt dit boek dan ook zeker lezen als een voorbereiding op deze gebeurtenis. U kunt dit boek ook beschouwen als een mogelijkheid om opnieuw naar onze planeet aarde te kijken, en op onze omgang met haar natuurlijke hulpbronnen te reflecteren. Kunnen wij onze levensstijl, onze levensstandaard niet zo aanpassen dat we een veel evenwichtiger verdeling krijgen van voedsel en hulpbronnen wereldwijd? Zijn er op dergelijke schaal veranderingen, zowel op technologisch en financieel-economisch, als ethisch en moreel vlak mogelijk? U kunt, ten slotte, dit verhaal ook bezien als een levendige, maar misschien weinig waardevolle fantasie. Vrijheid maakt creativiteit mogelijk. Gaat uw gang ...

Voorwoord van Jaap Hiddinga

Op een regenachtige najaarsdag in 1969 kwam mijn vader thuis van zijn werk. Hij had een boek bij zich dat hij had meegekregen van de plaatselijke boekhandelaar met wie hij bevriend was. Hij legde het op tafel en ik pakte het meteen op, nieuwsgierig als ik was op twaalfjarige leeftijd. Het eerste wat me opviel was de tekening op het omslag van een vreemd, bijna dierachtig wezen. Het boek heette *Buitenaardse beschaving* en het was geschreven door Stefan Denaerde. Het was de allereerste druk. Het onderwerp fascineerde mij geweldig en ik vroeg aan mijn vader of ik het mocht lezen. Hij zei gelukkig 'ja' (ook als hij 'nee' had gezegd had ik het toch wel stiekem gelezen ...) en ik begon dezelfde avond nog.

In een boeiend relaas vertelt de auteur over zijn belevenis op het water met zijn boot, waarbij hij een ruimtevaartuig ontdekt waarin buitenaardse wezens zitten. Hij maakt contact en vervolgens wordt hem, in een paar dagen tijd, een blik gegund op de planeet Iarga en de bewoners van deze planeet, de Iarganen. Hij moet even wennen aan hun uiterlijk, dat op ons mensen overkomt als een soort kruising tussen een aap en een paard, maar op een gegeven ogenblik ontstaat er dan toch een diep contact. Er worden gesprekken gevoerd waarin allerlei zaken zoals techniek, economie, politiek, maatschappijvormen, het gevoelsleven en dergelijke aan de orde komen. Opmerkelijk is dat het contact via een soort tv-scherf verloopt en niet via direct fysiek contact. Er wordt uitgelegd dat dit is omdat de atmosfeer van Iarga en de aarde zo verschillend zijn.

Wat mij opviel tijdens het lezen was dat deze buitenaardse wezens een totaal andere benadering van het leven hebben dan wij. Op Iarga kent men geen bezit, geen verdeel-en-heerspolitiek, geen ideologische tegenstellingen. Technologisch blijken zij erg geavanceerd te zijn en hebben zij oplossingen voor veel vraagstukken waar wij nu nog mee

zitten. Met name op het gebied van milieu, energie- en klimaatbeheersing, verdeling van welvaart, en maatschappelijke stabiliteit. Maar halverwege het boek kwam bij mij ook de vraag naar boven: 'Is dit echt?'

Want als *Buitenaardse beschaving* echt gebeurd zou zijn, kan dat enorme implicaties hebben voor hoe wij in de nabije toekomst over onszelf en de mogelijkheid van interactie met buitenaardse wezens zullen denken. 1969 was namelijk in veel opzichten een opmerkelijk jaar. Op 20 juli 1969 landden de eerste astronauten op de maan; een bijzondere gebeurtenis omdat daarmee het bewijs was geleverd dat het mogelijk was de aarde te verlaten en naar andere werelden te gaan. Ruimtereizen, bezoeken aan andere planeten en zelfs buitenaardse wezens behoorden vóór die tijd nog tot het rijk der fabelen. Zij waren het onderwerp van sciencefictionboeken en films en vooral ook van speculatie. De maanlanding impliceerde dan ook dat het wel degelijk mogelijk zou kunnen zijn dat buitenaardse wezens onze planeet konden bezoeken. Er waren al wel verhalen in omloop over de zogenaamde ufo's die soms werden waargenomen, maar veel mensen namen dit (nog) niet serieus. De eerste maanlanding bracht een verandering teweeg in het denken van veel mensen die tot dat moment nog sceptisch waren. Bezoek van en reizen naar andere werelden bleek mogelijk, mits men de techniek had. En als deze bezoeken mogelijk waren, hadden zij dan niet ooit al eens plaatsgevonden? Kon het ook niet zo zijn dat buitenaardsen onder ons leefden?

In datzelfde jaar verscheen er in Nederland nog een ander opmerkelijk boek met de titel *Waren de Goden kosmonauten*, van Erich von Däniken. De auteur stelde dat de aarde in het verleden al heel vaak bezoek had gehad van buitenaardse wezens en dat deze ook de mensheid hadden geholpen om op het niveau te komen waar we nu, dus anno 1969, waren. Er begonnen discussies op gang te komen. In de tijdgeest van datzelfde jaar begonnen vele mensen niet alleen

anders te denken over hun eigen leven, maar ook kritische vragen te stellen over de maatschappelijke verhoudingen, het milieu en de milieuverontreiniging, energie, politiek en de materialistische manier van leven. Alles bij elkaar was dit een aanzet tot een beweging die uiteindelijk ertoe bijdroeg dat men nieuwe ideeën begon te ontwikkelen over hoe men anders zou kunnen gaan leven.

Na de eerste kennismaking met *Buitenaardse beschaving* heb ik het gedurende een lange periode niet meer gelezen. Ik verdiepte me in andere literatuur over buitenaardse beschavingen en ufo's, maar ik las ook veel spirituele boeken. Mijn eigen vormingsproces was nog in volle gang toen ik dit bijzondere boek op een dag in 2003 opnieuw in handen kreeg. Ik glimlachte in mijzelf toen ik het omslag weer zag; het bracht allerlei herinneringen naar boven. Tijdens een vliegreis besloot ik het opnieuw te lezen, maar ditmaal riep het boek een heel ander gevoel in mij op. Als jongen van twaalf was ik gewoon geïnteresseerd geweest in wat er allemaal mogelijk was. Als volwassene las ik het nu met een heel ander gevoel, een gevoel dat voorbijging aan het technische en het fantastische. De Iarganen waren levende wezens geworden, met gevoel en met een boodschap. Het was nu niet alleen een boodschap over de bezitloze maatschappij waarin zij leven, maar in het boek maken zij ons ook deelgenoot van wat zij voelen ten aanzien van hun leven, hun verlangens, hun toekomst en uiteindelijk ook hun feilbaarheid en kwetsbaarheid. Ook hun maatschappij kent haar beperkingen en deze was (en misschien is) nog steeds niet perfect. De planeet Iarga heeft onder andere te kampen met een verschrikkelijk klimaat waardoor het vrijwel onmogelijk is om je buiten op te houden. Men leeft hoofdzakelijk in grote gebouwen, die zo groot zijn als een stad. De ongelofelijke technologische voorsprong van de Iarganen werd in de eerste plaats aangewend om hen bescherming te bieden tegen een klimaat dat bijna vijandig is ten opzichte van het leven op de planeet. In hun

gesprekken met Denaerde vertellen zij dat de planeet vroeger een veel zachter klimaat had, maar dat de generaties voor hen zo veel afvalgassen in de atmosfeer hebben geloosd, dat deze permanent veranderd is in een broeikas met veel stormen. Zij waarschuwen ons, niet dezelfde kant op te gaan. Anno 1969 was het broeikaseffect nog maar een vaag begrip, maar in 2011 zijn de discussies over de klimaatveranderingen op aarde heel erg actueel. We weten nu dat die balans al ernstig verstoord is. In die zin zijn de gesprekken met de Iarganen ook een waarschuwing voor ons: zij hebben immers al veel meer ontwikkeling op dat gebied doorgemaakt. Wat overigens ook opvalt is dat zij veel energie steken in de techniek en technologische vooruitgang, maar dat zij anders omgaan met liefde en relaties. Ze beleven de liefde als iets universeels en zien haar niet als strikt persoonsgebonden. Relationeel is het allemaal los en vrij en men kan op Iarga frequent van partner wisselen. Hoewel dit een 'open' aspect is van hun leven, zijn zij zich er wel degelijk van bewust dat dit gevoelens van jaloezie en verdriet kan oproepen.

Met het boek in mijn handen voelde ik heel sterk hoe ook deze wezens hun weg zochten in een evolutie die, hoewel totaal anders dan die van ons, ook hen naar een nieuw bewustzijn bracht. Terwijl ik dit voelde, vroeg ik mij opnieuw af wat het was wat de auteur nu eigenlijk echt mee heeft gemaakt al die jaren geleden op zijn boot in Zeeland. In mijn werk als consultant aan een federale overheidsinstantie heb ik veel met deze materie te maken gehad. Ik weet dat de werkelijkheid erg complex kan zijn en dat mensen ook ervaringen kunnen ondergaan op een mediamiek niveau, ofwel ervaringen in een andere realiteit. Ik weet ook dat deze ervaringen voor hen werkelijk zijn, even werkelijk als de realiteit die wij met onze vijf 'gewone', lichamelijke zintuigen waarnemen. Ook de gedachten over ruimtereizen en bezoeken aan en van andere werelden zijn sinds 1969 nogal veranderd. Het is niet noodzakelijk om een lange driedi-

mensionale ruimtereis te maken. De moderne kwantumfysica biedt ons bijvoorbeeld mogelijkheden gebruik te maken van zogenaamde *wormholes*, tunnels waar ruimte en tijd anders georganiseerd zijn, waardoor grote afstanden heel snel kunnen worden overbrugd. Ook inter-dimensionale reizen zijn mogelijk, dat wil zeggen dat men met gebruikmaking van een bepaalde techniek van de ene realiteit naar de andere reist. Deze realiteiten kunnen zelfs dezelfde ruimte innemen en toch geheel gescheiden van elkaar zijn. Een andere mogelijkheid is dat men een herinnering beleeft aan een vorig leven, waarbij men zich als het ware herinnert wat dat leven op een andere planeet ooit was en hoe men daar zelf in stond. Vaak beleven we een dergelijke herinnering als waarnemer.

Ik dacht hierover na en met het boek in mijn handen keek ik even uit het vliegtuigraampje. Ik zag beneden mij de uitgestrekte oceaan en boven mij de helderblauwe lucht en de felle zon. Ik bedacht me hoe het zou zijn als ikzelf de aarde kwam bezoeken en zo langzaam boven het aardoppervlak vloog om een landingsplaats uit te kiezen. Wat zouden mijn indrukken zijn van de aarde? Hoe zou ik de aardbewoners vinden? Hoe zou het zijn geweest om hier te komen en niet meer weg te kunnen? Ik voelde nu het verdriet van de Iarganen. Ik begreep dat ook de Iarganen uiteindelijk op die weg naar het werkelijke bewustzijn zaten en dat ook zij in ontwikkeling waren. In een flits zag ik hoe mooi het zou kunnen zijn als al die verschillende aspecten van zowel mensen op aarde en wezens van andere werelden bij elkaar gebracht zouden kunnen worden.

Ik denk dat hierin ook een les zit voor de mens die vaak het idee heeft dat 'die ander', of die ander nu buitenaards is of niet, het beter doet dan hijzelf. Elke levensvorm is op weg in een eigen evolutie en de waarde van een contact met de ander zit hem in het feit dat wij elkaar kunnen inspireren en ideeën en gevoelens kunnen uitwisselen.

Daarbij kunnen ook andere zienswijzen en gedachten over hoe men kan leven aan de orde komen. We kunnen van elkaar vooral dus veel leren en die gedachte moet men bij een mogelijk contact met een buitenaardse beschaving ook in het achterhoofd houden. Er is geen 'zij zijn beter dan wij', maar wel 'zij doen het anders dan wij'. En daar zitten elementen in waar wij van kunnen leren, net zoals die ander ook van ons kan leren. Het resultaat is een verrijking van jezelf en een uitdaging om op een andere manier, anders dan we gewend zijn, anders dan we geleerd hebben, opnieuw naar het leven en de maatschappij te kijken en het gewoon eens anders te gaan doen. De buitenaardse beschaving die Stefan Denaerde heeft ontmoet laat zien dat het mogelijk is om een andere maatschappijvorm op te bouwen, die niet gedomineerd wordt door materialisme en winstbejag. Een nieuwe maatschappijvorm kan gebaseerd worden op samenwerking voor het algemeen welzijn van iedereen. De Iarganen laten zien dat het anders kan en de ideeën waarop hun samenleving gebaseerd is, kunnen ook voor ons van belang en bruikbaar zijn. Vooral de ideeën op het gebied van energie, milieu en gelijkwaardigheid voor iedereen; en geen verschillen in rijkdom, geen honger. Voor een deel zien wij deze ideeën al vorm krijgen in de nieuwe transitiebewegingen, die ook in Nederland (bijvoorbeeld in Nijmegen, Zutphen en Deventer) zijn opgezet. Maar het is ook goed om te blijven beseffen dat wij mensen zijn en geen Iarganen. De mens heeft zijn of haar eigen ontwikkeling, en juist in het ontdekken van elkaar zit de ware schoonheid en de toekomst van ons leven hier, op aarde.

I

Zeilen op Noordzee en Oosterschelde

Merkwaardige gedragingen van het kompas

Aanvaring met een onzichtbaar voorwerp

Redding van een drenkeling

Hautain intellect en agressieve kracht

Confrontatie met buitenaardse intelligentie

Ruimtewezens maken zich merkbaar zorgen

Mensheid in kosmisch isolement?

Uitnodiging tot interplanetair gesprek

Geheimzinnigheid onder water

Wie mij naar Iarga vraagt, zal ik de weg wijzen. De fascinerende groene schemering met de sombere roze hemel is geen droom, maar ... wacht nog even! Om het voor u tot werkelijkheid te maken zal ik eerst de zee van gegevens uit mijn verbijsterende belevenissen moeten ordenen en doorgeven in een logisch verband. Dat heb ikzelf ook wel nodig. Enige ordening van mijn chaotische herinneringen zal me kunnen helpen om weer de oude te worden.

Het kost me nu moeite om me te herinneren wie ik vroeger was. Hoe ik me voelde op die prachtige zomeravond, toen mijn zeilschip, een stalen tjalk, op het windstille water van de Oosterschelde voor anker lag als een grote witte zwaan.

‘Weet je dat het kompas kapot is?’ was de verrassende vraag van mijn zootje.

Ik reageerde niet, dit kon alleen maar een grapje zijn. Ik zat lekker onderuit in een gemakkelijke stoel en slurpte met welbehagen van mijn koffie, onderwijl kijkend naar het verre Schouwen-Duiveland waar we van plan waren om tegen het donker heen te varen. Op de smalle streep van de horizon was het havenlicht van Burgsluis al te zien.

‘Zeg, Paps, het is echt waar’, hield zoonlief vol. Wat ongelovig kwam ik overeind en even later stonden ook mijn vrouw en dochtertjes rond het kompas en we keken er met z’n allen vol ongeloof naar.

Het was inderdaad defect. De kompasroos hing scheef en raakte het dekglas, maar het ergste was dat de noordpijl in de richting van de Zee-landbrug wees, dus naar het oosten. Argwanend keek ik naar de ontdekker van het onheil, want de mogelijkheid van een grapje met een magneet was niet uitgesloten. Maar helaas bleek dat niet zo te zijn, zodat ik een ernstig onderzoek begon naar de oorzaak.

Intussen deed Miriam de afwas en bracht de kinderen naar bed. Zo kwam het dat het al vrij donker was toen ik de motor startte en op de tonnen terugvoer naar Burgsluis. Het kompas had zijn geheim niet prijsgegeven en dat irriteerde me bijzonder. Miriam had natuurlijk wel gelijk met haar opmerking dat ik een fijne vakantiedag niet moest

bederven met ergernis over een kompas, maar toch moest en zou ik weten wat er aan de hand was. Enfin, dat kwam nog wel in de haven.

Ik joeg de tjalk op volle kracht over de donkere Oosterschelde. Daar was de lichtboei al. Automatisch las ik het nummer en draaide scherp bakboord uit. In de verte lag de volgende, die de geul markeerde naar Burgsluis. Nog een mijl of zes en dan waren we er!

Maar het liep anders dan ik dacht. Er gebeurde iets ongelooflijks. Midden in deze volstrekte verlatenheid flitste plotseling een fel blauw-wit zoeklicht aan wat in mijn ogen scheen vanaf een punt recht voor de boeg. Tegelijkertijd hoorde ik een hoge snerpende toon die boven het motorgeronk uit kwam. Ik schrok geweldig. Het kwam zo onverwacht dat het enkele seconden geduurd moet hebben voordat ik reageerde.

Vol gas achteruit! Ai, te laat!

Met een angstaanjagende dreun liep de tjalk vast op een hard voorwerp. Maar waarop? Wie ligt er in vredesnaam onverlicht in de vaargeul? Met trillende handen stopte ik de motor en in de plotselinge stilte zag ik het verschrikte gezicht van Miriam in de opening van de kajuit.

'Is daar iemand?' schreeuwde ik over het water.

Als antwoord ging het licht uit, maar niemand antwoordde. Miriam kwam naar buiten en achter haar stonden de kinderen met angstige ogen te kijken.

'Kijk daar, een vreemd plat ding. Het lijkt wel een ondersteboven drijvend schip of ponton. Maar daar zitten we nog een meter of acht vandaan. Waar zijn we dan op gevaren?'

'Is daar iemand?' brulde ik voor de tweede maal.

Weer flitste het zoeklicht aan. De bijzonder smalle lichtbundel gleed over het water, kwam dichterbij de tjalk en wierp een kille gloed op de zijkant van het schip. Mijn adem stakte. Voortdrijvend op de vloedstroom schoof geluidloos een menselijk lichaam voorbij; ogenschijnlijk levenloos met de rug naar boven gekeerd.

De verdere gebeurtenissen voltrokken zich in een zenuwslopend tem-

po. Eén gedachte overheerste: snel iets doen, voordat de drenkeling was weggedreven naar die zwarte watervlakte. Instinctmatig voerde ik de handelingen uit die ik zo vaak had overdacht voor het geval een van de kinderen overboord zou vallen. Enkele seconden later sprong ik met de lijn van de bijboot in mijn hand in het water.

Maar wat nu weer? Er stond nog geen meter water en ik bezeerde mijn enkels en knieën op een staalharde bodem. In de verwarring zag ik de lijn van de bijboot wegdrijven. Ik strompelde overeind en liet me languit voorovervallen zodat ik het touw weer grijpen kon. Zwemmend met het bootje achter me aan, kreeg ik eindelijk de drenkeling te pakken. Hij bewoog zich niet. Maar hoe kreeg ik die zware man in dat bootje? Hoe til je zoiets over de rand? Een onmogelijke opgave. Dan eerst maar vastbinden met het touw en zelf aan boord klimmen. Ik trok hem daarna wat omhoog en sjoerde het touw vast.

Pas op dat moment begon de alarmsirene in mijn achterhoofd te loeien. Wat raar, hij heeft een hard metaalachtig pak aan waar hij op drijft. Rond zijn hoofd zit een vreemde vervormde bol, die het blauwe licht zo scherp reflecteert dat ik zijn gezicht niet kan zien. Wat is dit voor iemand?

Ik begon aan ruimtevaarders te denken, maar hoe komen die in de Oosterschelde? Ik startte de buitenboordmotor en begon langzaam terug te varen naar de tjalk, de drenkeling voortslepend aan de zijkant van het bootje. Maar wat nu? Wat moet ik eigenlijk met die vreemde last opzij? Is het wel een mens? Waar heb ik al die moeite voor gedaan? Mijn verwarring steeg met de minuut.

Het blauwe licht maakte me duidelijk dat ik door moest gaan. Wie bedient dat zoeklicht? Iemand die mij ziet, die de redding heeft gadegeslagen en er met dat licht zelfs aan heeft meegeholpen? Maar wat willen ze eigenlijk?

In een afschuwelijke verwarring kwam ik ten slotte terug bij de tjalk. Nu kreeg mijn tegenwoordigheid van geest voorlopig de genadeslag: er was plotseling een zee van licht. Een groot diffuus licht onder de

waterspiegel. Ik stopte de buitenboordmotor. In de stilte hoorde ik allereerst Miriams stem en die van mijn oudste dochter. Gelukkig, daar was alles nog in orde.

Een ander geluid was veel verontrustender. Het zoeklicht werd gedoofd en vanuit het midden van het plateau kwam een donkere gedaante aansnellen met vinnige dribbelpasjes. Hij sprong in het water en in het volle licht waadde hij naar mij toe. Het was een getrouwe kopie van het wezen dat ik had opgevist. Een metaalachtig glanzend kostuum met een transparante bol rond zijn hoofd.

Meter voor meter kwam hij dichterbij. Instinctief zwaaide ik met de pikhaak omhoog in een afweerbeweging. Hij stak met een bezwerend gebaar zijn arm omhoog en wendde zijn gezicht naar mij toe. Als door een adder gebeten, deinsde ik achteruit. Een wilde angstimpuls sneed me de adem af. Het was een nachtmerrie. Een afschuwelijk en niet te beschrijven gevoel maakte zich van mij meester.

Dat wezen vlak voor mij *was geen mens!* Een dierlijk gezicht met een trotse agressieve blik. De ogen met grote ruitvormige pupillen waren hypnotisch en zelfbewust. Uit zijn hele voorkomen sprak superioriteit. Als een rollende donderslag drong het besef tot me door dat ik onbeschermd stond tegenover een ander en intelligenter ras dan het mijne.

Maar waarom dan nog die panische angst? Ik kan het helaas niet verklaren. Als het een gorilla was geweest, dan zou ik bijvoorbeeld met een snelle sprong aan boord van mijn schip geklommen zijn en met de pikhaak een gevecht hebben geleverd om het dier te beletten aan boord te klimmen. Er zou geen tijd geweest zijn voor de angst die opwelde uit dat gevoel van machteloosheid door de herkenning van zijn superioriteit; een wezen met een groter denkvermogen dan ik. De angst gaat samen met een panische vluchtneiging. Snel wegvlugten voordat het te laat is.

Ik sprong opnieuw overboord en krabbelde door het ondiepe water naar het schip alsof de duivel me op de hielen zat. Hijgend klom ik

aan boord en zo snel mogelijk startte ik de motor. Vol gas achteruit; weg, hiervandaan! Maar het schip zat muurvast en bewoog geen millimeter. Schuin vooruit zag ik hoe het wezen de bijboot op het donkere platform trok en met de drenkeling in zijn armen op een robotachtige manier wegdrobbelde. Het werd plotseling donker en ze waren allebei verdwenen. Met een bang voorgevoel stopte ik de motor.

De toestand aan boord was nog betrekkelijk rustig. Ze hadden geen idee van de omvang van het werkelijke drama. Er heerste een soort voldoening over de reddingsactie van hun vader. Mijn oudste dochtertje had de theorie ontwikkeld dat we op een onderzeeboot waren gevaren. Nog niet zo dom, aangezien we ons in de buurt van het oefenterrein van de marine bevonden. Alleen Miriam had in de gaten dat er iets niet klopte. Ze bekeek me als een vreemde en haar onrust groeide met de seconde. Ze had mij nog nooit zo gezien. Ze schonk me een whisky in en stuurde de kinderen naar bed met de mededeling dat we iets te bespreken hadden. De whisky deed me goed, maar inmiddels was er een ergernis bijgekomen. Het bleek namelijk dat ze me niet geloofde.

‘Je bent overspannen, Stef, je moet rusten. Er zitten echt geen marsmannetjes in de Oosterschelde.’

Uit een soort zelfbescherming praatte ze door om mij en haarzelf moed in te spreken. Binnen hield ik het niet langer uit. Ik moest erbij zijn als er buiten iets gebeurde. Met een handzoeklicht en een pikhaak stond ik even later in het gangboord en liet de lichtstraal over het platform spelen.

‘Daar ligt het, onbeweeglijk!’

Het lag juist aan de wateroppervlakte. Een sinister donkergrijs rond ding. De diameter was wel zo groot als ons schip, zeker 16 meter. Het rustte op een opstaande rand die wel van glas leek, zo reflecteerde het. In het midden stond een metalen kolom van een ingewikkelde vorm, ongeveer 1 meter breed en 2 meter hoog. De totale afmetingen van het gevaarte wekten mijn verbazing. Ik wist wat er verder nog onder water zat. Minstens de afstand van een zwembad kon je lopen vanaf het plat-

form zonder van de stalen ondergrond af te vallen. Dit moest wel een van die roemruchte vliegende schotels zijn. Ik wist alleen niet dat ze zo groot waren en dat die dingen onder water konden.

Ik knipte de lamp uit en begon met de pikhaak systematisch het schip af te peilen. Vóór, bij de boeg, ongeveer 40 centimeter en achter het dubbele, 80 centimeter diepte. Het gekke was dat ik elke keer de pikhaak met een ruk van de bodem moest lostrekken alsof iemand hem vasthield. Nu flitste het vreemde gedrag van het kompas door mijn hoofd: magnetisme.

We waren vastgelopen op een groot magnetisch monster!

We zaten gevangen, vastgekleefd op een geweldige magneet.

In de greep van vreemde, buitenaardse wezens.

De enige mogelijkheid om te ontvluchten was de plastic bijboot. In geval van nood konden we er met z'n allen in. De bijboot lag nog steeds op dezelfde plek op het platform en in de vredige stilte van deze volstreekte verlatenheid werd plotseling een driest plan geboren. Per slot van rekening lag de bijboot niet meer dan 8 meter van me vandaan. Voor de derde maal sprong ik die avond in het water, waadde er zo snel mogelijk naartoe en trok hem los. Nog geen halve minuut later was ik weer aan boord en bond ik de bijboot langs zij.

Zo, dat was dat! Ik begon weer iets van mijn zelfvertrouwen terug te krijgen. Maar de beklemming kwam direct terug bij het horen van een knarsend en sissend geluid. Er ging iets gebeuren. Ik pakte de schijnwerper en richtte het licht op het platform. Aan de rand scharnierde een soort deksel langzaam en gelijkmatig omhoog.

Uit het gat kropen twee gedaanten in de inmiddels bekende ruimte-kostuums en zij tilden enige voorwerpen omhoog welke met kabels of snoeren waren verbonden. Hun bewegingen deden denken aan oude films, snel en schokkerig. Wat deden ze nu? Ze stonden op het dek en maakten een langzame plechtige buiging in mijn richting waarbij ze een hand op de bol legden ter hoogte van hun voorhoofd.

Ach, ik begreep het. Wat een heerlijke opluchting. Het was een groet,

een vriendelijke respectvolle groet. Als robots kwamen ze aangedribbeld tot aan de rand van het platform. Daar herhaalden ze hun buiging zeer nadrukkelijk en vervolgens bleven ze in het licht van mijn lamp als standbeelden staan.

Een bizarre en dramatische scène: op de Oosterschelde vond de confrontatie plaats van een mens met een buitenaardse intelligentie. Maar die mens was voor deze ontmoeting wel heel slecht voorbereid. Hij was niet meer dan een in het nauw gedreven zeiler, die in zijn natte kleren zijn benen voelde bibberen.

De twee gedaanten voor mij waren niet langer dan 1.40 meter en op een afstand leken ze bedrieglijk veel op mensen. Armen, hoofd en benen, alles op de normale plaats. Alleen hun benen waren veel korter dan de onze, waardoor hun armen tot beneden de knieën reikten. De metaalachtige kostuums waren glad en naadloos. Alleen bij de schouders en ellebogen waren geledingen te zien. De korte zware benen stonden op brede voeten die ook achterwaarts uitstaken, zoals bij een loopvogel. In het midden had de voorvoet een split die in het schoeisel was aangebracht. De handen staken in soepele, van vele geledingen voorziene handschoenen. Ook deze waren anders dan de onze, omdat niet alleen de duim maar ook de tweede vinger tegenover de andere vingers stond. Het waren zware klauwachtige handen.

Wat sterk opviel, was de brede goudkleurige ceintuur rond hun middel, bezaaid met motieven en apparaten. Een ervan was duidelijk een hamer met een scherpe slagkant. Rechts hing een slang met een opvallend uiteinde, iets dat aan een pistool deed denken. Midden voor hun buik droegen ze een soort haspel, omwikkeld met dun blinkend draad. De andere apparaten waren mij onbekend.

Niet alleen uit hun lange, zware armen en de enorme schouders, maar ook uit hun snelle bewegingen kreeg ik de indruk van een enorme lichaamskracht. Oersterke wezens, zo te zien! De bollen rond hun hoofd waren minder transparant dan ik aanvankelijk dacht. Zodra ik de schijnwerper erop richtte, veranderden ze in blinkende kerstboombal-

len. Alleen met meer indirect licht kon ik flauw hun hoofden onderscheiden. De zwijgende confrontatie werd plotseling verbroken door een harde, mechanisch klinkende staccatostem.

'Can understand you us.'

Ik schrok me een ongeluk. In de eerste verbazing dat ze Engels konden spreken, had ik nog niet in de gaten dat ze een vraag stelden. Afgezien van de vreemde zinsbouw, klonk er totaal geen vragende intonatie in de stem. Het klonk als een mechanische mededeling.

'Can understand you us.'

Weer galmde dezelfde mededeling over het water. Niet te geloven, ze spraken Engels!

'Yes, I do.'

'We you thank. You safe life one of us.' 'Oh ... allright, who are you?'

'We visitors one other planet.' 'Heavens!' riep ik terug, en meer wist ik op dat krankzinnige moment niet te zeggen.

Er viel een korte stilte. Ik dacht na over die wonderlijke stem waarin ik zowel mannelijke als vrouwelijke stemmen meende te horen. Tussen elk woord viel een korte vaste pauze, waardoor het onnatuurlijke staccato-effect ontstond.

Dan kwam de stem weer terug en over het stille donkere water komt een – hier in het Nederlands vertaald – ongelofelijk gesprek op gang.

'Is je schip beschadigd?' 'Nee, niet dat ik weet.'

'Wil je het licht uitdoen?' 'Ja, natuurlijk.' 'Dank. Is dit schip je eigendom?'

'Ja.' 'Heb je een radiozender aan boord?' 'Nee.' 'We willen onze dankbaarheid tonen voor de redding van ons bemanningslid.' 'Och, dat is niet nodig. Zijn jullie al lang hier?' 'Niet precies hier, maar we zijn al geruime tijd bij deze aarde.' 'Waarom houden jullie je verborgen? Waarom geen contact met ons?' 'De reden is dat jullie de wetten van een hoge beschaving nog niet kennen.' 'Daar begrijp ik niets van.' 'Er is nog zo veel wat de mensen op deze planeet niet begrijpen.'

Ik aarzelde. Wat wisten zij van ons?